

jazz eye

Από τους πιο δημιουργικούς και «πιστούς» – θα εξηγήσουμε τι εννοούμε – γερμανούς jazzmen του καιρού μας, ο σαξοφωνίστας (τενορίστας βασικά) Norbert Stein έχει έτοιμη καινούρια δουλειά, με τη συνεργεία, πάντα, του συγκροτήματός του, των Pata Generators (Michael Heupel φλάουτα, Matthias Muche τρομπόνι, Sebastian Gramss κοντραμπάσο, Christoph Haberer ντραμς). Ο τίτλος της είναι “Direct Speech” [Pata Music, 2008] και είναι αυτό ακριβώς: ο «άμεσος λόγος» ενός μουσικού, που συμβάλλει με όλες του τις δυνάμεις στην οικοδόμηση μιας jazz θεωρίας, που αποδεικνύεται διαρκώς εμπρός μας μέσω του «πειράματος». Σε παλαιότερα τεύχη έχουμε αναφερθεί σε εργασίες του Norbert Stein και πώς ακριβώς, τη βοήθεια της παταφυσικής δοξασίας του Alfred Jary (1873-1907), έχει δημιουργηθεί ένα «ελεύθερο», «σουρεαλίζουν» πεδίο τζαζ δράσης, που θα μπορούσε να θυμίζει την κλασική free αντίληψη. Στο παρόν άλμπουμ, ο Stein, με μικρό σχήμα εργασίας, συνθέτει – δεν ξέρουμε αν σημειογραφεί σε... πατα-παρτιτούρες, όπως συνέβει στην “Graffiti” σουίτα του – 11 θέματα, τα οποία εκκινούν από φιλοσοφικούς στοχασμούς, που άπτονται βεβαίως της μουσικής, αλλά όχι μόνον αυτής, για να καταλήξουν σε μία πρόταση ηχητική, εγνωσμένης τζαζ ωριμότητας. Έτσι, στο “No Bird beyond the Cage” μοιάζει να αναρωτιέται για το ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος του συνθέτη μετά τον John Cage, ενώ στο “Alice in der parallelen Welt” φαίνεται πως επιχειρεί να συνδυάσει τον μαγικό κόσμο του Lewis Carroll («Η Αλίκα Μέσα Από Τον Καθρέφτη»), με την στατιστική «τυχασιότητα» της κβαντομηχανικής. Στην «Κόρη του Πάπα», πάλι, η παταφυσική «βλασφημία» του Jary βρίσκει πρόσφορο έδαφος ν’ αναπυχθεί, σε μία από τις πιο «ελαφρά τη καρδιά» συνθέσεις του άλμπουμ, ενώ στο “Music for Stand-alone player”... αποδεικνύεται γιατί ο ήχος μπορεί ν’ αγγίξει τα εκφραστικά και επικοινωνιακά του όρια, όταν συνεργάζονται «αυτοσχεδιασμός» και «σύνθεση». Και φυσικά, σ’ ένα καθαρό επίπεδο απόλαυσης η μουσική τού “Direct Speech” θα υπερβαίνει πάντα εκείνων που δεν είπαμε... και όσων δεν μπορέσαμε να πούμε. [Φ.Τ.]

Επαφή: Pata Music, Eiserweg 14a, 51503 Rosrath, Germany, e-mail: mail@patamusic.de, www.patamusic.de

NORBERT STEIN / PATA GENERATORS No Bird beyond the Cage

Είναι μόλις η δεύτερη φορά, μέσα σε μια δεκαετία, που λέμε λίγα λόγια για την βοστωνέζα κιθαρίστα Susan Tedeschi. Γράψαμε για το ντεμπούτο άλμπουμ της “Just Won’t Burn” [Tone-Cool] τον Νοέμβριο του ’98 και ξαναγράψαμε τώρα με αφορμή τη συλλογή “Mama, He Treats Your Daughter Mean” [Music Avenue/ A&N], αλλά και το καινούριο της CD “Back to the River”, που κυκλοφόρησε λίγες εβδομάδες πριν από τη Verve.

Είναι αλήθεια πως μέσα σε αυτά τα δέκα χρόνια συνέβησαν πολλά... όσον αφορά στην κυρία Tedeschi. Από μία κατανυγμένη blueswoman, δηλαδή blues-rock woman, για να μην πούμε απλώς rockwoman – έτσι τουλάχιστον μας παρουσιάζονταν στα δύο πρώτα της CD, το 1998 – περάσαμε, συν τω χρόνω, σε μία all-american τραγουδοποιό, η οποία «προσέχθηκε» δεόντως από τους promoters και τ’ ακροατήρια. Το “Wait for Me” σπάει τον πάγο το 2002-3 και προτείνεται, μέσω αυτού, η Susan Tedeschi για το Grammy τής “best female rock vocal performance”· αν και η μεταπήδησή της στη Verve, το 2005, με το “Hope and Desire”, υπήρξε ακόμη περισσότερο καθοριστική για την ανέλιξη της καριέρας της. Έχοντας πλέον διαμορφώσει ένα προσωπικό στυλ – αφήνοντας δηλαδή στις πίσω θέσεις τις... Bonnie Raitt και Janis Joplin να «δουλεύουν» υπογείως και συναισθηματικώς, κυρίως – η Tedeschi ξαναπροτείνεται για το Grammy του “best contemporary blues album”, ασχέτως αν το blues, ήταν απλώς μία παράμετρος και μάλιστα μικρή σ’ εκείνη τη δουλειά της (τραγουδία των Rolling Stones, Bob Dylan, Curtis Mayfield, Otis Redding κ.ά.). Τρία χρόνια αργότερα, τα πράγματα, μέσα στο νέο περιβάλλον απαξίωσης της δισκογραφίας, δείχνει να πηγαίνουν το ίδιο καλά για την 38χρονη Αμερικιάνα. Στο “Back To the River” συναντά έναν πολύ επιτυχημένο παραγωγό, τον Ελληνοαμερικανό George Drakoulias (The Black Crowes, Jayhawks, Primal Scream, Screaming Trees, Madrugada κ.ά.) και μαζί δημιουργούν ένα άλμπουμ που σφίζει από rock δύναμη. Σκληρά φωνητικά – κανείς δεν πιστεύει ότι είναι εδώ το κορίτσι του “Just Won’t Burn” – στακάτες κιθάρες, groovy περάσματα, και κυρίως, ένα άλλο... ωραίο φάντασμα, εκείνο του καλύτερου Tom Petty, να τριγυρίζει ανάμεσα. So long Susan... [Φ.Τ.]